

ikke kunde blive Tale om nogen Forlægning af Stationen, har sin store Betydning over for Lovforslaget i Folketingets Affattelse, som bestemmer en Flytning af Stationen. Det, at der sagdes, „selv om der føres forestillige ny Banelinier ind til Stationen“, har sin Betydning baade over for det nye nævnte Lovforslag og for det oprindelige Lovforslag, der er fremsat af Regeringen, idet det viser, at der da er taget Hensyn til dette Forhold. Jeg turde maaste senere for Kortheds Skyld benævne dette Forslag som Projektet af 1886, idet det er denne Betegnelse, hvormed Generaldirektøren i en Betænkningen medfølgende Skrivelse altid omtaler det. — Dernæst kommer, for at bruge samme Benævnelse, „Projektet af 1890“, idet Regeringen paa Finanslovsforslaget for 1891-92 forlangte en Bevilling paa 350,000 Kroner plus en Udgift til Grunderhvervelse paa 22,000 Kr. til en fuldstændig Ombygning og en næsten total Omflytning af Bygningerne paa den nuværende Station. Dette Forslag udattes navnlig paa Foranledning af Finansudvalget i dette Ting, og i Mar er Forslaget saa fremsat som et særligt Forslag af den højtærede Indenrigsminister. — Derefter, eller omtrent samtidig dermed, fremkom endelig, hvad jeg maaste tør kalde Folketingsprojektet, det, som foreligger i det os fra det andet Ting oversendte Lovforslag. Det gaar ud paa en fuldstændig Flytning eller Forlægning af Stationen til et temmelig langt borte liggende Punkt, der kaldes Trekroner. Det vil medføre en Udgift efter Folketingets Beregning af 630,000 Kr. plus en Udgift til Grunderhvervelse af 121,000 Kr., altsaa i alt af Statsudgifter 751,000 Kr., hvortil endnu maa føjes et Tilskud fra Viborg Amt paa 100,000 Kr. og fra Viborg By paa 10,000 Kr. Der foreligger saaledes tre Projekter til Viborg Stations Udvidelse, det ene dyrere end det andet: jo nyere, desto dyrere, og man kunde jo næsten blive bange for, hvor Grænsen skulde sættes, hvis det blev saaledes ved. Jeg tror, at der allerede deri kunde ligge en Opfordring, til snart at gøre en Ende paa Sagen.

Udvalget har søgt at grænse alle disse tre Projekter. Det har nu ikke kunnet finde, at Fordelene ved de dyrere Projekter staa i et saadant Forhold til, eller ere i den Grad overvejende over for Fordelene ved det billigste Projekt, at det alene kunde bevæge Udvalget til at holde sig til det dyrere, og det har navnlig ikke kunnet bevæge Udvalget til at fravige almindelige gode, sunde økonomiske Principper, særlig et saadant Princip, som at Beføstningen ved en Stations Udvidelse overhovedet vistnok bør staa i et

vist Forhold til Stationens Betydning og den Indtægt, den giver. Her skal jeg blot i saa Henseende indskyde den Bemærkning, at Viborg Station efter den Beretning, der foreligger os om Statsbanedriften, gennemsnitlig giver en Indtægt af knap 40,000 Kr. aarlig. Det vil altsaa ses, at hvis man fulgte det Projekt, som jeg for Kortheds Skyld kalder Folketingsprojektet, vil man omtrent lægge denne Station øde for al Fremtid, idet Stationens aarlige Udgifter samt Renterne af Beføstningen til dens Udvidelse og af, hvad der tidligere er ofret paa den, omtrent ville blive lig den Indtægt, den giver. Udvalget søgte, som sagt, at fordele Sol og Vind, saa godt det kunde, mellem disse 3 Projekter og valgte efter nøje Overvejelse at holde sig til Projektet af 1886. Dette Valg traf Udvalget, dels fordi dette Projekt hvieler paa ganske samme gode, solide og autentiske Grundlag som Projektet af 1890, idet det nemlig ligesom dette var udarbejdet af selve Regeringens Teknikere, og dels fordi man ingen Betænknelighed havde ved at vælge det fremfor Folketingsprojektet, da der foreligger en Erklæring fra den kompetenteste Side om, at dette Forslag, der medfører en Flytning af Stationen, vil være uden væsentlig Betydning for Statsbanedriften. Det er altsaa ikke udelukkende af økonomiske Grunde, at Udvalget har truffet sit Valg. Disse Grunde ere maaste de aldeles overvejende, men man støtter sig ogsaa til de af mig sidst nævnte Grunde, der i alt Fald ophæve Betænknelighederne. — Efter at Udvalget havde indtaget dette Standpunkt, fandt det dog, forinden det gjorde sin endelige Indstilling til det høje Ting, at burde gøre den højtærede Indenrigsminister bekendt med Sagen og søge at lære hans Stilling dertil at kende. Udvalget modtog derefter tvende Skrivelser, den ene fra Ministeriet selv, der i Hovedsagen henviser til en anden Skrivelse fra Generaldirektøren for Statsbanerne. Bægge Skrivelser findes aftrykte som Bilag til Betænkningen. Jeg tør maaste henviser til Medlemmer til disse Skrivelser. I Betænkningen er det forøget at gøre et Resume af Generaldirektørens Skrivelse, en Opgave, som jeg tror nok kan siges ikke hører til de letteste, men jeg tror dog, at den er løst forholdsvis godt, og det er min Overbevisning, at Betænkningen har truffen omtrent det rette, for saa vidt det overhovedet efter Omstændighederne lader sig gøre. Jeg skal derfor i alt væsentligt henviser dertil og kun i al Korthed sige med mine egne Ord, ikke for at korrigere men for at supplere det i Betænkningen givne, at Generaldirek-